

De Grootste Vergissing van het Westen: De Opkomst van een Nieuw Rusland en de Noodzaak tot Voelen in plaats van Weten

Door Frank , 3 juli 2026

De Grootste Vergissing van het Westen: De Opkomst van een Nieuw Rusland en de Noodzaak tot Voelen in plaats van Weten

Door Frank Dumon

In de huidige geopolitieke waanzin, waarin de westerse media dagelijks hameren op de noodzaak van escalatie en militaire herbewapening, klinkt een stem uit Moskou die radicaal anders is. Het is geen stem van agressie, maar van een diep, historisch geworteld verdriet en een wanhopige oproep tot menselijkheid. Vitaly Mironov, directeur van het Internationale Pskov Forum voor vrede en vriendschap tussen naties, biedt in een recent gesprek met Pascal Lottaz van Neutrality Studies een venster naar de Russische ziel dat voor de meeste westerlingen hermetisch gesloten blijft. Als iemand die zelf decennia geleden in Vietnam werkte en daar de complexiteit van cultuur en soevereiniteit leerde begrijpen, resoneren Mironov's woorden diep.

Ze herinneren ons aan een fundamentele waarheid die het hedendaagse Westen, verblind door zijn eigen morele superioriteitscomplex, lijkt te zijn vergeten: je kunt een volk niet vernederen zonder de gevolgen te dragen.

De Brug die werd Afgebroken

Mironov beschrijft zijn missie als het bouwen van bruggen in een tijd van extreem gevaar. Het Pskov Forum, gelegen op de historische grens tussen de Russische en de westerse wereld, was bedoeld als een ontmoetingsplaats voor analisten, kunstenaars, historici en filosofen. Het doel was simpel maar revolutionair: elkaar weer zien als mensen, niet als vijandbeelden gecreëerd door propaganda.

"Propaganda, vooral de westerse, doet er alles aan om deze brug, die we al eeuwen hebben, te vernietigen," stelt Mironov.

Als Belgische waarnemer, en als auteur die zich bezighoudt met de nasleep van het 'eeuw van vernedering' in Zuidoost-Azië, zie ik hier een parallel die schreeuwt om aandacht. Net zoals het Westen decennialang neerkeek op Aziatische naties, ervan uitgaande dat zij slechts objecten waren van westerse beschaving of economische exploitatie, kijkt het nu neer op Rusland. De arrogantie is identiek. Mironov noemt het Westen "snobistisch". Het wil de nationale belangen van Rusland niet begrijpen, laat staan respecteren. Deze snobistische houding is niet nieuw; het is de erfzonde van een Europa dat denkt dat de geschiedenis eindigde met de val van de Sovjet-Unie, en dat elke afwijking van het liberale neoliberale model een aberratie is die gecorrigeerd moet worden, desnoods met geweld.

Van Poetin de Bruggenbouwer naar Poetin de Vertegenwoordiger van de Volkswil

Een van de meest pijnlijke misverstanden in het Westen is de perceptie van Vladimir Poetin. Jarenlang werd hij gezien als een partner, zo niet een vriend. Wie de geschiedenis vergeet, zal veroordeeld zijn haar te herhalen, maar wie de recente geschiedenis negeert, handelt uit kwaadwilligheid. Poetin was pro westers. Hij was de eerste wereldleider die George W. Bush belde na de aanslagen van 11 september 2001. Hij sprak in de Duitse Bondsdag, kreeg staande ovaties, en zocht toenadering tot de NATO. In mijn eigen notities vraag ik mij af: waarom deze vijandigheid? Poetin wilde zelfs toetreden tot de NATO. Het antwoord ligt niet in Moskou, maar in Washington en Brussel.

Mironov stelt dat er nu een "andere Poetin" is. Niet omdat de man zelf fundamenteel is veranderd, maar omdat de context radicaal is verschoven. Tot 2023 probeerde Poetin de brug te onderhouden via diplomatie. Maar toen westerse leiders in 2024

openlijk verklaarden dat hun strategische doel de desintegratie van Rusland was, viel het doek. "Je kunt niets beter zeggen om Russen te laten begrijpen wat er aan de hand is, dan zeggen: wij willen jullie land uiteenrukken," aldus Mironov.

Dit was het moment waarop de Russische bevolking, voor het eerst sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog, massaal wakker werd.

Het Westen gelooft nog steeds in het narratief dat de Russische bevolking onderdrukt is, arm is, en wacht op de kans om Poetin omver te werpen. Mironov veegt deze illusie resoluut van tafel. De Russen zijn niet tegen hun regering omdat ze bang zijn; ze staan achter hun leiderschap omdat ze beseffen dat het niet meer gaat om Oekraïne alleen, maar om het voortbestaan van Rusland als soevereine entiteit. De westerse steun aan wat Mironov het "**nazi-regime**" in West-Oekraïne noemt, wordt gezien als een existentiële bedreiging. De Russen hebben hun ogen geopend: dit is geen misverstand, dit is een opzettelijke poging tot vernietiging.

De "Sterke Wil": Een Historisch Fenomeen

Om de huidige Russische reactie te begrijpen, moeten we afstappen van westerse tijdschema's en kijken naar de Russische mentale geschiedenis. Mironov introduceert het concept van de "Sterke Wil" (in het Russisch: tverdaya volya). Dit is geen tijdelijke woede, maar een diep historisch patroon dat eens per eeuw of zo naar boven komt wanneer de Russische soevereiniteit of cultuur wordt bedreigd.

Hij haalt historische voorbeelden aan: de strijd tegen de Mongoolse invasie in de 13e eeuw, die 200 jaar duurde om op te lossen; de strijd van Peter de Grote voor toegang tot de Oostzee, die 150 jaar in beslag nam; en de oorlogen met Polen in de 17e eeuw, waarbij Rusland 29 jaar vocht alleen al voor de linker oever van de Dnjepr. Nu, stelt Mironov, bevindt Rusland zich opnieuw in zo'n periode van "Sterke Wil".

Dit is een cruciaal punt voor westerse beleidsmakers die denken dat sancties en proxy-oorlogen Rusland snel zullen doen buigen. Ze begrijpen de tijdschaal niet. Ze begrijpen niet dat voor Russen, veiligheid en cultureel bestaan zwaarder wegen dan economisch comfort. Zoals Mironov zegt: "Voor ons zijn sociale problemen of persoonlijke behoeften secundair. Het belangrijkste is onze veiligheid, het

beschermen van onze cultuur en historische existentie."

De Les van de Duitse Gevangene: Vriend of Vijand?

Hier raakt het gesprek een persoonlijk snaar voor mij. Tijdens mijn jaren in Hanoi (1982-1988), terwijl ik werkte aan de constructie van de Hanoi spinnerij 100.000 bobijnen en verbleef in hotel Le Thang leerde ik er Vietnamezen kennen die decennia van oorlog hadden doorstaan. Ze deelden een wijsheid die universeel is voor volken die vaak zijn binnengevallen: behandel ons met respect, en we zijn je beste vrienden; probeer ons te onderwerpen, en we worden je dodelijkste vijanden. Mironov deelt een bijna identiek verhaal.

Zijn grootvader, een veteraan uit de Grote Vaderlandse Oorlog, had een gesprek met een Duitse krijgsgevangene die ook veteraan was van de Eerste Wereldoorlog. De Duitser zei: "Russen zijn de beste vrienden als je hen geen kwaad wilt doen. Je kunt geen betere vrienden vinden dan Russen. Maar als je hen verkeerd behandelt, als je hun land wilt nemen of hun cultuur wilt vernietigen, dan zul je in Rusland de slechtste vijanden vinden."

Deze woorden zijn vandaag relevanter dan ooit. Het Westen heeft gekozen voor de tweede optie. Door de Russische taal en cultuur te verbannen in het publieke domein in het Westen, door Russische geschiedenis te herschrijven als enkel een verhaal van imperialisme, en door openlijk te roepen om de fragmentatie van de Russische Federatie, heeft het Westen de "slechtste vijand" in Rusland wakker gemaakt. Het is een self-fulfilling prophecy van epische proporties.

De Grote Vaderlandse Oorlog: Een Kwestie van Voelen, niet Weten

Een ander belangrijk punt dat Mironov maakt, is het verschil tussen "weten" en "voelen". Het Westen claimt Rusland te "kennen", maar deze kennis is oppervlakkig en vaak pejoratief. In Duitsland is "Russlandversteher", iemand die Rusland probeert te begrijpen, een scheldwoord geworden. Maar wat het Westen mist, is gevoel.

Mironov legt uit waarom Russen spreken over de "Grote Vaderlandse Oorlog" en niet alleen de Tweede Wereldoorlog. Voor het Westen was het een mondiale conflict; voor Rusland was het een strijd op leven en dood op hun eigen grondgebied. Het verlies van 27 miljoen mensen – 7 miljoen soldaten en 20 miljoen burgers – is onvoorstelbaar voor de westerse geest. Mironov's familie verloor acht mannen. In Pskov, dicht bij de Estse grens, zag hij hoe de bevolking van 50.000 slonk tot 350 na

de Duitse bezetting. Jawel van vijftigduizend naar driehonderdenvijftig. Deze trauma's zitten in het collectieve geheugen, in de genen.

In Pskov, in de stilte van de bossen waar miljoenen Russen stierven, net aan de grens en slechts 500 meter verwijderd van de NAVO voel je de dreiging. Niet omdat Rusland agressief is, maar omdat je beseft dat de andere kant – de NAVO – staat om jou te bedreigen. Het is een angstaanjagende realisatie: de "beschermers" zijn eigenlijk de bron van het gevaar.

Oekraïne: Slachtoffer van Westerse Geopolitiek

Mironov is realistisch maar optimistisch over de toekomstige relaties met Oekraïne. Hij erkent de gruwel van de huidige oorlog, maar wijst erop dat Russen en Oekraïners duizend jaar gemeenschappelijke geschiedenis delen. Cultuur en taal zijn nauw verbonden; veel Oekraïners spreken nog steeds Russisch, ondanks de pogingen van Zelensky om dit te verbieden – een beleid dat Mironov "krankzinnig" noemt. Belangrijker is de economische en sociale realiteit. Mironov stelt dat het Westen Oekraïners niet echt wil; ze worden gebruikt als "brandstof voor het vuur" van de oorlog. In Rusland daarentegen leven bijna 4 miljoen Oekraïense vluchtelingen, meer dan in enig ander land. Russen haten Oekraïners niet; ze zien hen als broeders die zijn misleid door westerse machten. "Het Westen vecht tot de laatste Oekraïner" citeert Mironov impliciet de analyse van westerse critici zoals Charles Freeman.

En nu, waarschuwt hij, dreigt het Westen te vechten tot de laatste Europeaan. De oplossing ligt niet in militaire overwinning, maar in het herstellen van de banden. Mironov gelooft dat over 10, 15 of 20 jaar, vrede zal terugkeren. Maar dit kan alleen als het Westen stopt met het gebruiken van Oekraïne als een pion in zijn geopolitieke spel om Rusland te vernietigen.

De Rol van Gewone Mensen: Bruggen Bouwen in Tijden van Oorlog

Wat kunnen wij, gewone mensen in het Westen, doen? Mironov's boodschap is duidelijk: blijf contact zoeken. Onderschat de macht van mens-tot-mens interactie niet. Het Pskov Forum bewees dat analisten, kunstenaars en denkers uit verschillende landen samen kunnen komen, kunnen luisteren en kunnen voelen.

Voor mij, als schrijver die werkt aan een boek over de opkomst van Zuidoost-Azië na een eeuw van westerse dominantie, is dit een les in nederigheid. We moeten stoppen met het opleggen van onze narratieven. We moeten stoppen met het demoniseren van culturen die we niet begrijpen. We moeten, zoals Mironov zegt, "geschiedenis

voelen" in plaats van alleen feiten te kennen. De vijandigheid jegens Russen is irrationeel en contraproductief. Het creëert precies het monster dat het beweert te bestrijden. Als we de ogen van de "gebrainwashte" westerlingen willen openen, moeten we beginnen met empathie. Niet met medelijden, maar met respect voor de historische trauma's en de soevereiniteitsdrang van een volk dat al eeuwenlang het slagveld van Europa is geweest.

Conclusie: Optimisme als Wapen voor de Vrede

Mironov eindigt met een opmerkelijke vaststelling: "Rusland is een land van optimisten" Zonder optimisme zou Rusland nooit hebben overleefd. En hij heeft gelijk: pessimisme leidt tot passie en nederlaag, optimisme tot actie en overleving. Maar dit optimisme is niet naïef. Het is gehard door vuur en bloed.

Het Westen staat op een kruispunt. We kunnen doorgaan op het pad van escalatie, gedreven door een snobistische weigering om de Russische realiteit te accepteren, en riskeren een nucleaire catastrofe. Of we kunnen kiezen voor de weg van Pskov: de weg van dialoog, van cultuur, van het voelen van de ander. Voor mij, Frank Dumon, die binnenkort opnieuw naar naar Zuidoost-Azië reist om daar een nieuw hoofdstuk te beginnen, is de les helder. De wereld is niet zwart-wit. De "vijand" is vaak gewoon een buurman die zich bedreigd voelt. Laten we, voordat het te laat is, leren luisteren. Laten we de bruggen repareren die we hebben afgebroken.

Want zoals de Duitse gevangene al wist: de Rus is je beste vriend, als je hem maar de ruimte laat om dat te zijn. De grootste vergissing van het Westen is niet dat het Rusland onderschatte, maar dat het Rusland niet voelde. En dat is een fout die we ons niet kunnen veroorloven.

Vitaly Mironov bij Neutrality Studies van Pascal Lottaz op [YouTube](#)